

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/100/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313213149
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5313213149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Ladislava Mejstříka, v spore žalobkyne: V. K., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX W. XXX (právna nástupkyňa pôvodnej žalobkyne V. N., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom XXX XX W. XXX, zomr. XX.XX.XXXX), zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Anton Kupšo, advokát, so sídlom Moyzesova 34, 022 01 Čadca, IČO: 35 675 071, proti žalovaným: 1/ J. E., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/XX, XXX XX S. K., Česká republika, zastúpený: Advokátní kancelár JUDr. Josef Seifert, advokát, so sídlom Šimkova 1224, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 129 98 729 a 2/ H. N., rod. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W. XX, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 10C/364/2013-181 zo dňa 04. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný 1/ m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému v rade 1/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému v rade 2/ voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

2. Nárok žalobkyne posudzoval podľa § 2 ods. 1, § 460 Občianskeho zákonníka, podľa § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 2, § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku

3. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade bolo nesporné, že žalovaný v rade 1/ je zapísaný na príslušných listoch vlastníctva ako podielový spoluvlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území W., ktoré sú predmetom konania, ktoré nadobudol v dedičskom konaní po neb. Q. Y. V., sp. zn. 5D/575/2009. Skôr, než súd pristúpil k vykonaniu dokazovania, zaoberal sa v prvom rade preskúmaním, či je v danom prípade splnená podmienka účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v spore v zmysle § 77 CSP. Konania o žalobe, ktorou sa domáhala žalobkyňa určenia, že nehnuteľnosti patria k podielom do dedičstva po neb. D. Y., sa musia zúčastniť buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní všetci jej dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie. V prípade, že by súd (po vykonaní dokazovania vo veci samej) žalobe vyhovel a určil, že podiely v predmetných nehnuteľnostiach patria do dedičstva po neb. D. Y., v podstate by určil, že táto bola ku dňu svojej smrti podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že sporné nehnuteľnosti patrili do dedičstva po neb. D. Y., účinným prostriedkom nápravy bola len žaloba o určenie, že predmetné nehnuteľnosti (spoluvlastnícky podiel na nich) patrili do dedičstva po neb. D. Y.. To všetko však len za predpokladu, že okruh subjektov v konaní (strán sporu) zodpovedá ust. § 77 CSP. V prípade

nerozlučného spoločenstva opomenutie konať spôsobom, z ktorého hmotnoprávných predpisov vyplýva postavenie nerozlučného spoločníka v zmysle § 77 ods. 1 CSP, musí nájsť svoj odraz aj v rozhodnutí súdu. V prípade tohto spoločenstva platí ustálená judikatúra súdov, podľa ktorej ak neboli stranami sporu všetci do úvahy prichádzajúci nerozluční spoločníci, rozhodnutie súdu nemôže byť účinné voči tým, ktorí neboli stranami sporu a z uvedeného dôvodu žalobu bolo potrebné bez ďalšieho zamietnuť. Dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa (§ 460 Občianskeho zákonníka). Ak poručiteľ zanechal viacero dedičov, prejavuje sa stav, aký tu vzniká v čase od smrti poručiteľa až do právoplatného rozhodnutia súdu o dedičstve, tiež ich vzájomných vzťahov k majetku patriacemu do dedičstva. Musí byť totiž zohľadnené, že rozhodnutie súdu o dedičstve má síce účinky ku dňu smrti poručiteľa, no do právoplatnosti rozhodnutia súdu o dedičstve nie je isté, ako budú ich práva a povinnosti k dedičstvu upravené. Uvedený „osobitný“ vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku má mimo iné za následok, že až do právoplatnosti uznesenia súdu o dedičstve sú dedičia považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva (všetkých vecí a majetkových práv poručiteľa) a že z právnych úkonov, týkajúcich sa vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva, sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne, pričom ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa navzájom podieľajú na týchto právach a povinnostiach. V spore s inými osobami, týkajúcim sa vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva, sa uvedený vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku prejavuje tým, že majú postavenie, tzv. nerozlučných spoločníkov (§ 77 ods. 1 CSP), lebo sa jedná o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie v spore musí vzťahovať na všetkých dedičov. Podľa súdu prvej inštancie ak určil žalobca okruh strán sporu v žalobe odchylné od okruhu účastníkov konania o dedičstve a ako žalovaných označil len niektorého (niektorých z nich), nemohlo byť žalobe vyhovené pre nedostatok vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva, lebo sa konania nezúčastnia všetci nerozlúčení spoločníci. V danom prípade, z dedičského rozhodnutia po neb. D. Y., rod. Y., zomr. XX.XX.XXXX, sp. zn. D 80/75 zo dňa 11.04.1975, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05. 1975, vyplýva, že dedičmi po neb. D. Y. boli V. N., rod. W., P. R., rod. Y., Q. Y., M. Y., C. K., rod. Y., V. W., rod. Y., Q. W., M. E. a Z. M.. V zmysle predmetného rozhodnutia, dedičstvo 1,28 ha poľnohospodárskej pôdy, z čoho bolo v súkromnom užívaní 30 árov a les o výmere 54 á, nadobudla V. N., rod. W., ktorá bola povinná vyplatiť do 14 dní ustupujúcim dedičom P. R., Q. Y., M. Y., C. K., V. W. po 500,- Kčs a ďalším dedičom Q. W., M. E. a Z. M. nebola povinná dať výplatu. Hoci dedičstvo po poručiteľke neb. D. Y. nadobudla len V. N., rod. W., uvedené nevylučovalo, že dedičmi po neb. D. Y., rod. Y., boli aj ďalšie osoby, bez ohľadu na to, či bola V. N. povinná tieto z dedičstva vyplatiť alebo nie. Nakoľko tieto ďalší dedičia po neb. D. Y., a to P. R., Q. Y., M. Y., C. K., V. W., Q. W., M. E. a Z. M., resp. ich právni nástupcovia po nich v prípade smrti niektorého z nich, netvorili okruh subjektov (strán sporu) zúčastnených na tomto konaní, nemohla byť žalobkyňa so svojou žalobou v tomto konaní úspešná. Pri určovacej žalobe, akú podala žalobkyňa na súd prvej inštancie, bolo potrebné, aby okruh subjektov v konaní (strany sporu) tvorili všetci dedičia po neb. D. Y. a v prípade, že niektorý z nich zomrel, tak jeho právni nástupcovia. Ak by tieto osoby nemali záujem vystupovať v konaní žalobkyne, žalobkyňa mala postupovať tak, že ich v žalobe označí v pozícii žalovaných. Týmto spôsobom by docielila úplný okruh subjektov v konaní.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že po vykonaní procesného postupu súdu v zmysle § 181, ods. 2 CSP a oboznámení predbežného právneho posúdenia veci, v zmysle ktorého súd predbežne oboznámil, že v prvom rade nebola splnená základná podmienka pre úspech žalobkyne v spore, nakoľko nebola splnená podmienka účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v spore, keďže v danom konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. D. Y., sa musia zúčastniť buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní všetci jej dedičia, inak nebol daný nedostatok vecnej legitímácie a v danom prípade neboli označení ako subjekty v spore všetci dedičia po neb. D. Y., žiadal právny zástupca žalobkyne o odročenie pojednávania a poskytnutie lehoty na odstránenie sporných bodov v zmysle § 469 CSP. Súd prvej inštancie nevyhovел tomuto procesnému návrhu právneho zástupcu žalobkyne, nakoľko právny zástupca žalobkyne bol oboznámený s týmto nedostatkom žaloby spočívajúcim v nesplnení podmienky účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v spore dostatočne včas pred pojednávaním, nešlo o novú skutočnosť oboznámenú na pojednávaní, nakoľko právny zástupca žalobkyne bol zo strany súdu v apríli 2020 vyzvaný na späťvzatie zjavne nedôvodnej žaloby v zmysle § 138 CSP práve z uvedeného dôvodu. Bolo povinnosťou žalobkyne už v žalobe riadne označiť okruh subjektov v spore tak, aby ako strany v spore vystupovali všetci dedičia po neb. D. Y., a pokiaľ k tomu tak nedošlo, mal súd prvej inštancie za to, že v priebehu konania mala žalobkyňa, resp. pôvodná žalobkyňa, dostatok času, aby tento nedostatok odstránila. K odstráneniu uvedeného nedostatku nedošlo ani po oboznámení právneho zástupcu žalobkyne Výzvou zo dňa 09.04.2020, že bolo zistené, že nebola splnená podmienka účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v spore, z ktorého dôvodu považoval súd prvej inštancie žalobu za zjavne bezdôvodnú, ktorá bola právnenmu zástupcovi žalobkyne doručená dňa 14.04.2020.

Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa mala v priebehu celého súdneho konania dostatok času na odstránenie tohto procesného nedostatku ohľadom neúplného okruhu subjektov v spore a odročovanie pojednávania z tohto dôvodu považoval súd prvej inštancie za nedôvodné a nehospodárne. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalovaní mali v spore úspech v plnom rozsahu, keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol, preto mali voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný v rade 1/ si voči žalobkyni náhradu trov konania voči žalobkyni uplatnil, preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný v rade 1/ mal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na druhej strane, žalovaný v rade 2/ si trovy konania neuplatnil, preto súd prvej inštancie žalovanému v rade 2/, hoci bol v spore úspešný, voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa s tým, že nesúhlasí s dôvodmi zamietnutia žaloby z dôvodu, že neboli označení všetci účastníci konania ako účastníci nerozlučného spoločenstva. Žalobkyňa dôvodila, že žaloba o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva bola podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a to dňa 19.12.2013. Od uvedenej doby bol jedenkrát vytyčený termín pojednávania na deň 16.12.2014, ktorý bol na žiadosť právneho zástupcu žalobkyne z dôvodu práceneschopnosti zrušený a od tejto doby nebol vytyčený termín pojednávania a súd prvej inštancie vo veci nekonal. Súd prvej inštancie prakticky po šiestich rokoch zamietol návrh na vstup ďalších účastníkov do konania a vo svojom zamietajúcom uznesení uviedol, že predpokladal, že sa jedná o právnych nástupcov po neb. D. Y., rod. Y.. V ďalšom súd prvej inštancie vytykal žalobkyni neodstránenie a neoznačenie právnych nástupcov po neb. Q. W., ktorý zomrel XX.XX.XXXX a po neb. Z. M., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX. Podľa žalobkyne zo strany súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože súd prvej inštancie nepripustil vstup ďalších účastníkov do konania aj napriek tomu, že z obsahu podania aj z pripojených listinných dokladov bolo zrejmé, že žalobkyňa rozšírila žalobu o nerozlučný okruh účastníkov konania, teda o právnych nástupcov po neb. D. Y., rod. Y. a pokiaľ bola vytykaná vada neoznačenie právnych nástupcov po neb. Q. W. a neb. Z.

M. bolo zrejmé, že súd v danom prípade mal postupovať tak, že z úradnej moci mal pokračovať s právnymi nástupcami po zomretých osobách v zmysle § 63 CSP a najmä v tomto prípade mal pokračovať podľa § 63 ods. 2 CSP, keďže sa jedná o majetkový spor.

V danom prípade bola žalobkyňa toho názoru, že vytykanie, že žalobkyňa nerozšírila žalobu, pričom k takémuto úkonu došlo a súd tento návrh zamietol, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože nebolo zrejmé, akým spôsobom mala postupovať, keď bol zamietnutý návrh na rozšírenie žaloby o vstup ďalších účastníkov konania a tento úkon bol urobený

ešte za platnosti bývalého Občianskeho súdneho poriadku, aj všetky úkony a označenie účastníkov bolo urobené podľa bývalého Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný 1/ tak, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá najmä z dôvodov formálno-právnych, ktoré súd jednoznačne objasnil v odôvodnení svojho rozhodnutia. Podľa odvolateľa žalobkyňa svoje formálne-procesne pochybenie sa snažila spochybníť či ospravedlniť tým, že bolo na súde, aby konal a zistil všetky rozhodné skutočnosti, vrátane zistenia právnych nástupcov po zomr. D. Y., rod. Y. a ďalej aj po zomr. Q. W. a zomr. Z.

M.. Konaním a rozhodnutím okresného súdu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bolo na žalobkyni (a jej právnom zástupcovi), aby riadne a v súlade s opakovanou výzvou súdu odstránila vady svojej žaloby. Súd prvej inštancie jej k tomu poskytol viac ako dostatok času. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo potrebné nahliadnuť na argumentáciu žalobkyne ako na čisto účelovú, ktorá sa neopiera o reálny právny základ, preto je potrebné dať za pravdu postupu a následnému rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvostupňovému. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil

6. Žalovaný v rade 2/ sa vyjadril k odvolaniu žalobkyne tak, že sa stotožňuje s dôvodmi odvolania, nemá žiadne výhrady voči odvolaniu a jej odvolanie pokladá za dôvodné.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobkyne v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľky za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

11. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

12. Námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý proces v súvislosti s jeho konaním a rozhodnutím vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo na žalobkyňu, aby riadne a v súlade s opakovanou výzvou súdu odstránila vady svojej žaloby, pričom súd prvej inštancie jej k tomu poskytol náležitý časový priestor. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že nebolo úlohou súdu, aby nedostatky žaloby zhojil. Pokiaľ sa žalobkyňa snažila spochybniť, resp. ospravedlniť svoj postup tým, že bolo povinnosťou súdu, aby v rámci konania zabezpečil všetky rozhodujúce skutočnosti vrátane zistení týkajúcich sa právnych nástupcov po neb. D. Y., Q. W. a neb. Z. M., tak s touto argumentáciou žalobkyne sa odvolací súd nestotožnil, nakoľko žaloba síce bola súdu doručená ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak procesné rozhodnutie bolo vydané súdom za účinnosti Civilného sporového poriadku, čiže nebol dôvod posudzovať predmetný procesný návrh podľa aktuálne neúčinného procesného predpisu.

13. Podľa krajského súdu neobstojí námietka žalobkyne ohľadne nesprávneho právneho posúdenia a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke namietanej aktívnej vecnej legitímácie a nutnosti aplikácie § 77 CSP o nerozlučnom spoločenstve. Aj podľa odvolacieho súdu súdna prax jednoznačne ustálila, že okruh účastníkov konania o dedičstve musí byť jednoznačne daný a v súlade s platnou právnou úpravou i judikatúrou. Musia byť ako účastníci konania označení buď na strane žalujúcej alebo na strane žalovanej všetci oprávnení dedičia, čiže v prípade sporu medzi dedičmi navzájom, čo je nepochybne i spor vyvolaný žalobkyňou, sa takéhoto konania musia zúčastniť všetci, či už na strane žalujúcej, resp. žalovanej, pretože iba pre účastníkov konania je rozsudok záväzný v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku. Na rovnakých právnych záveroch sú založené ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 120/2009, 3 Cdo 222/2010 a uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 260/2011, sp. zn. I. ÚS 589/2013).

14. Námietku žalobkyne ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnenú, nakoľko v prípade právneho posúdenia sa jedná o činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad (z rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/81/2019 z 19.09.2019).

15. Ďalšie argumenty žalobkyne v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

16. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

17. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalobkyne boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

18. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalovaný 1/ v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalobkyňi úspešný. Žalovanému 2/ odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, hoci bol v konaní úspešnou stranou, avšak nárok na náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)